

KELEBI KISS ISTVÁN

Vándorbúcsú

út szalagjából
lábnyomom kivágom
léggömb-fákat
égre eresztek

többé nem dagasztom
záporra felhők kovaszát
kívül-belül legyen aszály

porzó némasággal
elföldelem a szavakat
ördöglakatot hajlítok
tekintetem visszagörbítem
magamba

nem próbálok ködöt csillogtatni
és zajt pattintani csöndből
s mint akartam
nem fordítom szó szerint a rétet
a kacsázó kő alól is kirántom a tavat

jajt és nevetést egybegyúrok
nagy szürke golyó
elgurítom s akár bábuk
földölnek az álmok

alkonyattal ötvözött
tócsából tálat kalapálok
s mi bennem tükröződött
azzal teli töltöm

Izzó partok

angyalszárnyfényű partokra vágyom
ködöt-nem-ismerő strandokra és
mámor-nedvű levelekre föltoronyló fákon
melyek árnyékában nincsen szenvedés

egekre amint kitárt karjaimra ülnek
árbocrúdra lejárt rugójú vén albatroszok
s kagylókká-hűvösült szimfóniákra
melyeket altatódalomként hallgathatok

s mikor fölbredek csupán tenger morajlik
nem városokba préselt sorsok súrlódás zaja
izzó partokra vágyom ahol ha meghalok az égre
sirálykrétával Isten írja föl hogy ÉJSZAKA

Címerterv

*Piros és kék pajzs. Balra rétek.
Fű nélkül. Talán tél. Fehérek.*

*A pontos sakktábla mezőben
csak te vagy. Kard-jegenye-őrszem.*

*Kisajtottad már, amit lehetett.
Két gyűrű. Aranyló láncszemek.*

*Figyelsz. Vigyázod ami rég volt.
Fönn két csillag és töredékhold.*

Levélváltás

*Nehéz leírnom ezt, de pénz kellene.
Nem ruhára nőkre vagy italra.
Tubusomból elfogyott a Nap heve.
Vakkeretet szögezek a falra
s mintha vászon volna, a mészre festek.
Zaccos vízzel Theo, mert festenem kell!
Böködnek a ciprusok! Be-belesnek
az ápolók, nevetnek, menthetetlen,
mondják s hozzák az újabb pirulákat.
Theo, bennem vetések izzanak,
hullámzó égbolt hűsít s még az árnyak
is színesek! Látom! A világ a vak!
Csak egy tubusra teljen, egyetlen egy
kenésnyi sárgát tudnék hozatni már!
Őcsém, tudod, a legkegyetlenebb,
ha jégcsapfogú szived körül a nyár!*

*

*A pénzt délután postára adtam,
így vászonra is telik majd és annyi
marad talán, ha visszatérsz, Arles-ban
bérelhetsz egy kis szobát. (Többet adni
most nem tudok.) Kezdetnek tán elég lesz.
Ma láttam néhány napraforgót. Sárga
tűztányérok. Rád gondoltam, így éghetsz
Te is. Lelked szirmok lángolása!
Mepörzsölődünk. Ezért is aláz
néhány fölfuvalkodott műtész.
Tán bántana, de nem szűnne a láz,
amelytől összeforr az Elme és a Kéz.*